

Шапка Яндарбієва

Дмитро Павличко

Гримить стотанкова й стоорда
Навала хижої Москви.
О, не впади ж ти, сива й горда
Чеченська шапко, з голови
Вождя повстанців Зелімхана,
Засліплюй окупантам зір,
Як правда й честь недоторканна,
Як "Кобзаря" святий папір,
Як страх відомсти серед ночі,
Як плаха, що на вбивцю жде,
Як скарги й проклятьби жіночі,
Як поле, від руди руде.
Тяжкими рунами лавини,
Що на Ельбрусі рве льоди,
Ти їм зламай хребти і спини,
Вдуши їх зброю назавжди,
Каракульчею сніговиці
Повій на них у смертні дні,
І трупи їхні, темні й ниці,
Накрий в задолинах Чечні.

О шапко, взята вже на мушку,
Будь непробивна, мов гора,
Де в травах, ніби в срібнім смушку,
Збирає кулі дітвора!